

'Mijn advies is: lees alles van Gregg Hurwitz.
Je zult me er later voor bedanken.'

DAVID BALDACCI

GREGG
KORT
VERHAAL
HURWITZ

VIES WEER

Over het boek

Frankie's Furlough – een bar langs een snelweg in Michigan, die zich in niets onderscheidt van al die soortgenoten langs Amerika's eindeloze snelwegen. Een thuis voor truckers, alcoholisten en gevangenisbewaarders, die even verderop werken in de staatsgevangenis. Een plek waar ellende wordt verdronken en nooit iets gebeurt. Totdat een vreemdeling binnenloopt...

Over de auteur

Gregg Hurwitz heeft reeds 14 thrillers geschreven, waarvan er 6 in het Nederlands zijn vertaald. Zijn boeken werden genomineerd voor diverse prijzen, zoals de CWA Ian Fleming Steel Dagger, en verschijnen in 22 talen.

Van dezelfde auteur

De misdaadschrijver

Vertrouw niemand

Dan sterft ze

Jij bent de volgende

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor
informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter
of bezoek onze Facebook-pagina:
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Gregg Hurwitz

Vies weer

A.W. Bruna Uitgevers

© 2015 Gregg Hurwitz

Oorspronkelijke titel

Dirty Weather

Vertaling

Joost van der Meer

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

Omslagbeeld

© Dimitra Lavrakas/ Millennium Images, UK

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

Vies weer

Op een vuile manier was hij best knap: sluik haar dat boven zijn oren naar achteren geschoven was, stevige spieren onder een dichtgeknoopt wit overhemd dat hij uit zijn broek en met opgerolde mouwen droeg. Stilletjes was hij Frankie's Furlough binnengeglipt, waarbij een vlaag van de bijtende wind vanuit de nog dichtslaande deur hem naar het andere eind van de bar had geduwd. Het gammele gebouwtje stak uit een sneeuwbank langs de autosnelweg, alsof het daar was neergekwakt. Binnen rook het naar zaagsel, dat op de vloer lag om gemorste drank en het gesmolten slijk van binnengelopen aarde op te zuigen.

De Furlough, een thuis voor truckers, gestruikelde volgers van het twaalfstappenprogramma en, het gros, gevangbewaarders, was sinds Frankie van de staatsgevangenis zijn pensioen had genomen en het had uitgebouwd tot vier muren, een dak van dubieuze doeltreffendheid en een biljarttafel van rood vilt altijd iets van een weginstelling geweest. Hij had ook behoorlijk goed geboerd, hoewel dat niet te zien was aan hoe de boel eruitzag.

Het omliggende landschap was door de winter kaal gestript; bomen die als gevorkte stokken uit grijze sneeuw-hopen omhoogstaken. In de uitgestrekte vrieskou van Michigan hielden weinig levenstekenen stand: een drankzaak langs de ventweg aan de overkant, een al lange tijd gesloten dieselstation, een omhoog lopende grindbak voor op hol geslagen opleggers. En daarna een verlaten stuk vals plat van vijftien kilometer naar de enige werkgever van betekenis in de provincie: de mannengevangenis Upper Ridgeway, die als een geheim dat niemand zich de moeite had getroost geheim te houden van achter een kale rots met witte ceders verrees.

Laura was klaar met het afdrogen van een bierglas en haar aandacht werd weer getrokken naar de vreemdeling aan het einde van de bar. Hij had licht mank gelopen, wat haar belangstelling wekte. Ook hield hij zijn blik gericht op het gelakte beukenfineer in plaats van op haar borsten (afgaand op het ogenverkeer van Furloughs verfijnde vaste clientèle haar aantrekkelijkste eigenschappen) of haar ronde maar nog altijd stevige, zesendertigjarige kont. Ook haar gezicht was niet onknap, zoveel wist ze wel, maar rond haar ogen en langs haar kaaklijn, en ook op de huid in haar hals, hadden de jaren zich opgehoopt. Niets aan te doen. Zijn gezicht, daarentegen, was jeugdiger – ze schatte hem achter in de twintig – maar oogde vrij bleek, bijna ongezond, alsof hij een warmer klimaat gewend was.

Tussen kleine, afgemeten slokjes door draaide hij het flesje rond in zijn handen, alsof hij nog nooit eerder een biertje had gezien. Bedachtzaamheid was in Frankie's Furlough een

beetje een zeldzaamheid. In contrast hiermee stootte Rick Jacobs zwierig zijn *solids* tegen Myrons *stripes*. Rick, kloek gebouwd, thermisch onderhemd, baard, in het weekend jagend op wild, was als een carbonkopie van een carbonkopie. Sinds hij zich bij de Asphalt Cruisers had aangesloten, verzocht hij iedereen om hem Spike te noemen. Ondanks zijn inspanningen was de bijnaam niet beklifd. Hij had een voorliefde voor negermoppen en luidkeels boeren en als hij na een fles Glenlivet veertig minuten niet in slaap viel, begon hij te beven. Daarom was hij hier, zelfs tijdens een sneeuwstorm die het hele land in huis hield met de luiken dicht, met uitzondering van Laura, die met haar blote handen door sneeuw zou hebben gewroet om wat frisse lucht te krijgen na weer een week voor zusterje te hebben gespeeld, en Myron, die Rick ongetwijfeld onder bedreiging had gedwongen om zijn sidekick te zijn. Gewoon goede plattelanders, Rick en Myron, snel met een grijns en een linkse hoek.

Rick talmde, met zijn achterwerk hangend voor het vuur dat Laura continu brandend hield. Haar vader had de bakstenen haard met zijn eigen handen gebouwd, een daad van mannelijke schepping, zo bracht hij haar minstens één keer per week in herinnering, ook al was hij er nauwelijks aan toe gekomen om hem te gebruiken toen hij hier nog de zaak runde. Hij geloofde niet in het verbranden van natuurlijke rijkdommen; dit was een man met uitgebeitelde gelaatstrekken, zelfs in zijn aftakeling nog sterk, die nog steeds door het huis rondbanjerde in de trui van shetlandwol die hij op een reis naar Montreal tijdens de Wereldtentoonstelling van 1967 had gekocht.

De vreemdeling ving haar blik en lichtte even een vinger van het flesje. Ze liep naar hem toe en liet daarbij een hand zacht over de bar glijden. ‘Nog eentje?’

‘Neuh, alleen een pakje Reds, graag.’

‘Geen alcohol in het verkeer,’ zei ze terwijl ze de sigaretten over de bar schoof. ‘Verstandige keus. Anders beland je aan de ándere kant van de tralies.’

Met een flauwe grijns op zijn gezicht geëst leunde hij achterover. ‘Is het zo duidelijk?’

Ze boog zich over de bar (gunde hem zo een goede blik op haar decolleté, waar hij tot haar genoegen geen munt uit sloeg) en tuurde naar de wapenstokring die uit zijn riem stak. ‘Plus de Gals-laarzen. Die verraden alles. Ik werk hier al behoorlijk lang. En hoewel je leuk bent’ – de glimlach werd breder – ‘ken ik het sjabloon. Groentje of overgeplaatst?’

Zijn ogen, een verschoten blauw, kregen iets speels. ‘Hoe weet je dat ik hier nieuw ben?’

‘Omdat ik je nog niet eerder heb gezien. Verdorie, deze tent heet wel de Furlough, ja. Zelfs de gevangenen weten van ons. Dat krijgen we omdat we aan de drukke verkeersweg zitten.’ Ze wierp de mufte popcorn in de vuilnisbak en zette de houten kom terug in de kast. ‘Dus ik vraag het je nog een keer, groentje of overgeplaatst?’

‘Groentje.’ Hij stak een verweerde hand uit. ‘Brian Dyer.’

‘Laura Hillman.’ Ze wees naar de lichtreclame die boven de spiegel met roestplekken hing. Ze hadden het ding al jarenlang geen onderhoudsbeurt meer laten geven, dus er stond *F n k e Furl gh*. ‘Franks dochter. Heb heel wat mee-

gemaakt.' Ze hield haar hoofd scheef, liet een haarlok voor haar ogen vallen. 'Nog steeds in verlegenheid gebracht?'

'Waarom zou je dat zeggen?'

'Geen jasje, geen foute kastanjebruine das, geen grijze pantalon. Na je werk heb je je omgekleed in de kleedruimte, hoewel de tocht daar kan maken dat je' – een zacht tikje van haar hand – 'je in je lichaam terugtrekt. Het kan je in de buitenwereld een hoop gedonder opleveren als je gevangenebewaarder bent, dus je laat het uniform liever achter de poort.'

Opnieuw die glimlach en vanbinnen voelde ze iets warm worden. Een deel van haar dat al lange tijd geen troost, of hoop, had gevoeld. Hoewel het vuur ruim vijf meter verderop was, hing er een druppel zweet bij zijn haargrens. Ze vond het leuk dat hij zo gevoelig was voor de warmte.

Hij knikte met zijn hoofd. 'En verder? Ik bedoel naast het feit dat je duidelijk slimmer bent dan ik. Is er ook een meneer Laura?'

Rick kuierde naar de kant van de pooltafel die het dichtst bij de bar was en krijtte net iets te lang zijn keu. Myron was naar buiten gestrompeld, op weg naar huis om net als alle avonden weer een uitbrander te krijgen van Kathy, dus Rick was zijn laatste kwartjes aan het verbrassen in zijn jacht op trucstoten. Sinds Laura na de laatste hartaanval van haar vader de weekeinden had overgenomen, was Rick begonnen tot de laatste bel te blijven.

Een harde klik van de biljartballen en Rick juichte zichzelf enthousiast toe.

Laura boog voorover. 'Ik zie er slecht uit in blauw,' fluis-

terde ze, 'dus in plaats daarvan trouwde ik in de familietraditie. Vers van de middelbare school af. Meneer Laura was net klaar met zijn opleiding. En je weet wat ze zeggen dat de eerste drie dingen zijn zodra je gevangenenbewaarder wordt.'

'Een auto. Een wapenstok. En een echtscheiding.'

'Wij gaven het de verplichte twee jaar. Sindsdien ben ik een eenzaam meisje.'

'Niet heel eenzaam,' meende Rick terwijl hij boven de dertien leunde, die voor de derde stoot op rij de hoekzak had ontweken.

'Hartelijk dank, Spike.'

Hij mompelde iets en begon weer te krijten.

'Hoe zit het met die tatoeage?' Ze legde een hand op de vervaagde blauwe inkt op Brians onderarm en onder haar aanraking ging er even een lichte schok door hem heen. Zijn huid was warm en zacht, en het gevoel tegen haar handpalm was onverklaarbaar opwindend.

Achter hen kletterde de biljartkeu tegen het versleten vilt. 'Klotezooi,' vloekte Rick. Een kort gehuil van de wind terwijl de deur het klokkenspel hard deed klingelen, en vervolgens waren ze alleen.

'De tatoeage,' zei Laura terwijl ze met een duim het kuiltje van het middel van de getekende vrouw volgde.

'Kan me niet herinneren dat ik die liet zetten.'

'Klinkt als het verhaal van een zeeman.'

'Niet helemaal.' Brian wendde zich af, zijn mond verstrakte, en ze werd zich bewust van verdriet en woede. 'Het was tijdens een acht uur durende dronken...'

‘Na wat?’ Haar stem klonk zacht en iets hees met het voorgevoel dat ze misschien spijt zou krijgen van haar directheid.

‘Mijn vrouw. Drie maanden zwanger. Dronken bestuurder. Liefje van de middelbare school, voor wat het waard is. We waren vier jaren samen, waren net begonnen echt goed ruzie te maken – je kent dat wel, een baby zal alles wel oplossen – maar ze was een deel van me.’ Hij bracht zijn bierflesje naar zijn mond, maar het was leeg. ‘Het zoveelste pathetische verhaal. Precies waar je in een tent als deze op zit te wachten.’

Haar hand rustte nog steeds op zijn arm en het voelde onbeholpen om hem nu terug te trekken. Ze vond het gevoel van hun aanraking, het gevoel van hem, fijn. De naad van hun beider huid was ietwat vochtig, hun zweet vermengde zich. Ze zocht naar woorden die niet afgezaagd zouden klinken. Ze dacht na over foetussen, het geknorp van metaal, Brians lichte mankheid. ‘Hoe kom je van zoiets weer erbovenop?’

‘Ben ik dat dan?’ Hij lachte oprecht, alsof hij zich vermaakte. ‘Ik zat een flinke tijd in de put en toen ik overeind krabbelde, gaf ik me op voor de opleiding. Na zoiets kun je twee dingen doen. De grens is...’ Hij hield zijn hand omhoog, met de duim en wijsvinger een halve centimeter van elkaar. ‘Ik dacht dat een beetje orde me zou helpen om de boel weer bij elkaar te rapen en ik had gelijk. Dus orde heb ik. Ik breng mijn tijd door in een plaats waar mannen een slot plaatsen op het stuur van hun auto die ze in de schaduw van een muurtoren parkeren. Die gast met wie ik werk, Conner?’

‘Tuurlijk ken ik Conner.’

‘Hij laste een beugel op zijn broodtrommel zodat hij er een slotje op kon doen. Ik meen het.’

‘Dat klinkt wel als Conner, ja.’

‘Je zit in paranoia opgesloten. Maar weet je? Ik zou liegen als ik zei dat ik geen troost put uit het metaal. Al die rechte hoeken. En de belsignalen, daar zet je je horloge op gelijk. Ik weet zeker dat ik er ooit wegga en naar een warme plek reis, maar ik wed dat ik het allemaal zal missen. Het is bijna als... pantsring.’

‘En jij had behoefte aan een pantser.’

‘Ja,’ zei hij. ‘Dat had ik, ja.’

Ze merkte dat ze zich dicht bij hem bevond, dertig centimeter misschien; hij had zacht gesproken en haar erbij betrokken, en er was een moment waarop ze dacht dat ze steeds verder voorover zou buigen tot hun lippen elkaar raakten. Zijn verdriet leek niet onder te doen voor het gewicht van haar teleurstellingen. Een enigst kind, moederloos opgegroeid op een bevroren vlakte. Ze had geprobeerd eruit te breken, zelfs naar Detroit, maar ze had jong gekozen en daarna was haar huwelijk ontbonden, en zij was als een geschoten vogel in de modder gezakt. Twintig jaar jong, en ze had het nooit meer in zich gevonden om het opnieuw te wagen.

Ze was ooit naar Florida gegaan – met Sue Ann naar Disney World – maar wat het uitslaan van haar vleugels betrof, nou, ze was altijd op haar kinderslaapkamer gebleven, op haar kortstondige huwelijk na. En zelfs toen was ze niet veel verder gekomen dan een kilometer of vijftien, net

over het ravijn. Inmiddels vijftien jaar geleden. En dus had ze sindsdien met de truckers gelachen, met de gevangenebewaarders gebiljart en was ze zo af en toe tussen de lakens beland, gewoon om wat warmte in zich te krijgen. Haar loslippigheid leverde haar grinniklachjes in de kerk op en kritische blikken van haar vader, inmiddels verergerd tot een soort afgrijzen door zijn verlamde linkerwang en de witte dunne laag om zijn lippen. Het stak haar diep en hard, het gemompel dat haar voorging en volgde, maar al lang geleden had ze besloten die steun in te roepen die en waar ze maar kon, en de rest kon de pot op.

Maar ze had wel gespaard, al een paar jaar nu, en misschien zou dat geld haar uit Upper Ridgeway of op z'n minst uit haar vaders woning kunnen krijgen. Of misschien – een idee dat bijna te pijnlijk verwachtingsvol om te koesteren was – zou ze er ooit met iemand anders een huis van kunnen kopen. Maar haar inschattingsvermogen was in de war, zoals haar vader altijd graag zei. Ze zag in mannen wat ze wilde zien en zelfs dat zag ze soms niet meer.

Brian bracht een hand naar haar wang (onmogelijk, echt onmogelijk warm), met zijn elleboog zo op de bar rustend dat zij het volle gewicht van haar kin in zijn palm kon leggen; en op dat moment vloog de deur open en werden ze belaagd door een man met een pistool, die zo hard brulde dat spetters van zijn speeksel de bar bespikkelden.

‘De kluis, ik weet dat er godverdomme een kluis is, open hem nu!’

Laura deinsde achteruit tegen de glazen planken; een

fles Triple Sec stuitte tweemaal op de vloer en kletterde tot een zachte rol. Brian bleef op zijn kruk zitten, voor zich uit kijkend, een intense kalmte uitstralend die van ervaring gewag maakte, zijn handen in het zicht uitgespreid op de bar. Zijn blik bleef naar voren gericht; hij leek de bewegingen van de man in de spiegel achter haar te volgen.

De gewapende man droeg een aantal T-shirts met lange mouwen over elkaar heen. Sneeuw en zweet hadden zijn piekerige blonde haar op zijn schedel geklit. Hij rommelde in zijn zak en haalde een brok zo groot als een creditcard tevoorschijn dat leek op beige speelklei; hij staaarde Laura strak aan.

‘Aan de kant, trut.’ De overvaller duwde zijn pistool tegen Brians schouder. ‘En jij, opstaan en tegen de..’

Brian draaide rond op de kruk en dreef zijn vuist in de buik van de man. De overvaller klapte dubbel en het pistool knalde één keer. Brian kreunde en wankelde naar voren.

De man schuifelde achterwaarts naar de deur. ‘Verdomme, godverdómmme. Stomme idioot!’ krijste hij, en het volgende moment sidderden de bellen, raasde de wind en was hij verdwenen.

Laura sprong over de bar. Knarsetandend schopte Brian zijn laars uit en slingerde hem in de haard. Zijn sok, doordrenkt met bloed, maakte een afpellend geluid terwijl hij deze uittrok. Ook deze ging de vlammen in.

De kogel had de buitenkant van zijn rechterschoonbeen doorboord, een centimeter of vijf van zijn kleine teen. De schok had Laura net bijgehaald, haar ogen waren vochtig. De ge-

ruststellende geur van de haard dreef in, verder desoriënterend.

‘Het valt mee.’ In haar stem klonk ongeloof door, en heel veel opluchting. ‘Het valt mee.’

‘Het stelt niks voor. Hij is hier opzij uit gekomen.’

‘Ik doe er een verband om en dan gaan we naar het ziekenhuis. Ik heb een EHBO-trommel..’

‘Doe eerst de deur op slot. En controleer het parkeerterrein, om zeker te weten of hij weg is.’

Ze boog de goedkope luxaflex voor het raam en keek. De weg was een zich nergens van bewuste witte strook. Een muur van sneeuw omringde het parkeerterrein; wit vervaagde in de witte stammen van de sparren. Langs de ventweg stond een witte Subaru geparkeerd, maar ze moest haar gezicht echt tegen het glas duwen om het te kunnen zien. De koplampen boorden twee lichtbundels in de sneeuwval, maar zo te zien was de auto leeg. ‘Niemand. Maar er staat daar wel nog steeds een auto. Met de lichten aan.’

‘Die moet wel van hem zijn. Er is hier verder niemand. En te voet komt hij niet ver.’

‘Hij kan zich erin verstopt hebben. Of tussen de bomen.’

‘Bel het alarmnummer.’

Ze rende achter de bar en greep de telefoon. Geen kiestoon. ‘Hij heeft de lijn doorgesneden.’

‘Oké. We zitten hier afgelegen. Heb je een pistool?’

‘Nee. Pa is een gevangenvaarder, ja? Wapenstokken, geen kogels, je kent dat gelul wel. Denk je dat ie terug zal komen, die man?’

‘Hij leek een kneedbom bij zich te hebben. Om een kluis op te blazen.’

‘Jezus christus,’ reageerde ze. ‘Een kneedbom, net als in een actiefilm?’

‘Ik heb hem de stuipen op het lijf gejaagd, maar wie weet kalmeert hij weer in die auto en beseft hij dat we hier vastzitten en gewond zijn. Bovendien hebben we nog te maken met de nasleep van een hevige sneeuwstorm; niet bepaald het gunstigste moment voor een snelle reactie van de politie, zelfs als hij de telefoonlijn níét had doorgesneden. Ik stel voor dat we ’m smeren.’

‘Niet voordat ik het bloeden heb gestelpt.’ Ze haalde schalen en borden uit de kast. Ze vond de EHBO-trommel en liep terug naar hem. Hij ging zitten, met de armen op zijn knieën, en glimlachte naar haar in de oranje gloed. Terwijl ze bezig was, voelde ze zijn starende blik. Hij leek zich niet bewust van de pijn. Ze wist eigenlijk niet was ze deed, maar maakte in het midden van zijn voet stevig een tourniquet vast en wikkelde er een steriel verband omheen, waarbij ze op de ingaande wond drukte.

‘Gebeurt dat hier vaak?’

‘In een bar voor gevangenenbewaarders? Zit je me te dollen? Als iemand hier op een normale avond zo binnenkwam, zouden ze hem bijna doodslaan.’

Ze was klaar en gaf een tikje op zijn kuit. Ze zag de gloed van het vuur in zijn ogen weerspiegeld en streelde zacht over zijn gezicht tot haar vingers over zijn lippen gleden.

Zijn gezicht versomberde en zijn blik gleed zenuwachtig naar het raam. ‘Laten we gaan.’

‘Mijn Bronco staat achter.’ Ze hielp hem overeind.

Hij leunde tegen de muren en liep voorzichtig. ‘Wat doe je?’

Laura zat op haar knieën en rolde het rafelige tapijt bij de jukebox op. Ze draaide de schijf van de vloerkuis tot er een klik klonk. Ze haalde er drie stevige rolletjes van honderd-dollarbiljetten uit en proppte ze in haar zakken. ‘Ik heb hier vijftien mille. Al mijn spaargeld. Als die vent terugkomt, heeft ie zat tijd om de boel overhoop te halen. Als hij al niet weet waar de safe zich bevindt.’

‘Laten we gaan, laten we gaan.’

Ze sloeg een arm om zijn middel en schopte de achterdeur open, wachtend tot de gewapende man vanuit de witte waas op hen af vloog. Maar er was alleen de brede steeg, de doorweekte stapel karton van Budweiser-verpakkingen onder de overstek en haar pick-uptruck. De wind sloeg hen hard met sneeuwvlokken in hun gezicht. Hij trok aan haar kraag, de omslag van haar spijkerbroek. Ze zette Brian in de Bronco en baande zich met een angstige blik in de richting van de Subaru naar de kant van de bestuurder. De auto van de overvaller bleef gekmakend bewegingloos staan, met koplampen die als een dodemansblik vooruit schenen.

Tegen de tijd dat ze de motor wist te starten, zat Brian te bibberen. Ze had de verwarming en de radio aangelaten – Don van KRZ draaide de Highwaymen, met Kris Kristofferson zo zacht als een goede whisky, op de stoten ruis van het weer na. Ze zette de verwarming op vol vermogen. De Bronco bokte over sneeuwhopen langs de Subaru, waar-

van het duistere interieur door de berijpte ramen heel even te zien was, en het volgende moment gleden ze over de ventweg, in de richting van de oprit naar de snelweg. Geconcentreerd en angstig keek ze in de achteruitkijkspiegel. Als op een teken begon de radio te ruisen om daarna stil te vallen.

De voorruit van de Subaru bleef hen nastaren, maar de auto kwam niet in beweging. Met bonzend hart zag ze hem langzaam uit het zicht verdwijnen.

Nauwelijks zichtbaar door de sneeuw doemden verderop twee paar rode knipperlichten op. Behoedzaam reed Laura tot de schragen, moeizaam het raampje naar beneden draaiend. Vier hulpsheriffs blokkeerden het viaduct.

Voordat ze iets kon zeggen, leunde Earl naar binnen en riep boven het geraas van de wind uit: 'We kregen net de melding dat er een uitbraak is geweest in de gevangenis. Miguel is dood; bij zijn ontsnapping sloeg de klootzak zijn hoofd in. Meer weten we niet, behalve dat we de weg moesten afsluiten.'

'Ik had net een vent die me wilde beroven. Zijn auto staat nog bij de Furlough. We denken dat ie daar nog ergens rondhangt.' Ze bracht een trillende hand naar haar gezicht. 'Lieve hemel. Miguel. Ik heb hem gisteren nog gezien bij de garage; hij kwam voor een nieuwe radiator in zijn...' De tranen welden op in haar ogen. 'Heeft iemand het Leticia al verteld?'

'Uitdunnend blond haar!' riep Brian langs haar. 'Een meter zeventig, een meter vijfenzeventig, misschien. Mager.'

Earl keek hem aan en trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wie is dit?’

‘Brian Dyer. Hij is gevangenebewaarder. Hij wilde me beschermen en werd neergeschoten. Ik moet hem naar het ziekenhuis brengen.’

‘Oké. Ga maar. Gá! Wij gaan wel naar de Furlough.’ Earl tuurde door de vallende sneeuw. De koplampen van de Subaru waren nauwelijks zichtbaar. ‘Die auto daar?’ Hij wendde zich tot de anderen. ‘Oké, vooruit, we gaan!’ Hij roffelde met een gehandschoende vuist op Laura’s motorkap en ze reed langs de wegversperring om de Bronco vervolgens op zijn staart te trappen.

Ze staken het viaduct over, draaiend naar de zuidelijke oprit, en begonnen aan de lange bocht naar de snelweg.

De radio kraakte en Dons vervormde stem werd in golven verstaanbaar. ‘... dodelijke ontsnapping uit de gevangenis... Het lichaam van Miguel Herrera werd ontkleed en bevroren aangetroffen op het oostelijke terrein...’

Onder aan de oprit, vlak voor ze de snelweg op konden, lag een gevelde boom. Brian schreeuwde en Laura trapt op de rem; de Bronco slipte. Met de motor in zijn vrij kwamen ze rustig tot stilstand, waarbij een omhoogstekende tak langs Brians portier knarste. Opgelucht blies ze uit en hij lachte. Verderop, op de snelweg, liep een spoor waar een of andere arme stakker vanaf de ventweg door de sneeuw had geploeterd, waarschijnlijk een half bevroren bouwvakker die de rioolbuizen onder het viaduct onderzocht.

‘Ik stuur er wel omheen,’ zei ze.

Brian boog voorover en drukte de sigarettenaansteker in. Zijn andere arm lag op haar hoofdsteun en hij liet hem in haar nek vallen. Zijn hand was warm, zo warm... hij had hem voor de luchtopening van het dashboard gehouden. Zijn knokkels gleden omlaag, streelden haar wang, haar kin. Ze voelde haar nekspieren ontspannen, haar lichaam verzachten onder zijn aanraking.

De radio-ontvangst werd weer beter, ietsje beter.

‘... beveiligingsbeelden laten zien... gebruikten een startpistool bij hun ontsnapping... een van de gedetineerden in de voet geschoten bij het klimmen over de...’

Laura's ogen sperden zich wijd open. Haar blik schoot naar de stronk van de boom – sporen van een bijl, geen splinters. Een mozaïek van beelden drong tot haar door. De Subaru van Miguel's vrouw. Het verlaten parkeerterrein van de Furlough, zelfs na de komst van Brian. Zijn manke loop toen hij binnenkwam. De riem met de ring voor een wapenstok, die onder zijn door de staat uitgevaardigde knoopjesoverhemd uit had gestoken. Zijn gezicht, al bleek door de verwonding. Het zweet op zijn voorhoofd; onderdrukte pijn. En zijn gestolen laars, na de list in het vuur gegooid zodat ze niet zou zien dat er geen kogelgat in zat.

Brians hand bleef over haar gezicht strelen. Trillend sloeg ze haar ogen op, maar de naar haar terug starende blik was onherkenbaar. De sneeuw sloeg tegen het raam achter hem; de tak schraapte tegen het portier. En het volgende moment zag ze buiten de bleke hand boven de boomstam omhoog reiken, als iets uit een horrorfilm.

Brians hand balde zich tot een vuist en hij ramde haar

op haar kin. Haar hoofd klapte tegen het raampje en bleef slap hangen; ze zakte in elkaar tegen het portier. Hij zocht in haar zakken en viste de rollen geld eruit. Daarna reikte hij voorbij haar volle borsten, trok aan de handgreep en duwde haar met zijn goede voet naar buiten, de sneeuw in.

Teddy gleed van de boomstam af, stampte met zijn voeten en wreef over zijn armen. Stukjes ijs hingen aan zijn dunne slierten blonde haar en zijn oogwimpers, die bloeddoorlopen ogen omlijstten. Brian diepte het pakje Marlboro op uit zijn zak, klopte er een sigaret uit en reikte hem tussen twee vingers aan boven het bedieningspaneel. Teddy stapte over Laura's slappe lichaam heen en klom naar binnen; terwijl hij het portier tegen de kou dichttrok, besloeg zijn adem tegen het stuur. Hij nam de aangereikte sigaret en plaatste deze tussen zijn bibberende lippen. Hij haalde het beige rechthoekige voorwerp uit zijn zak – een zorgvuldig gekneede stuk gebruikte kauwgom – en wierp het op de achterbank. Daarna zette hij de verwarming zelfs nog hoger, en hevig rillend drukte hij zijn witte vingers tegen de luchtopeningen.

De sigarettenaansteker floepte naar buiten, en Teddy trok hem uit het dashboard en neigde zijn hoofd ernaar toe, de warmte inhalerend.

Brian vormde met zijn hand een pistool en wees naar het zuiden. 'Op naar de zon.'

Teddy stuurde de Bronco door de zachte sneeuw van de berm en vormde zo een pad om de boom. Terwijl ze de autosnelweg op draaiden, begon Laura door lagen sneeuw al in de vergetelheid te raken.